

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי ויצא י' כסלו תשס"א

החברותא בטאען פנימי לחברים גליון מס 138

פנינים יקרים

ויצא יעקב וכו'. פרש"י אחו"ל ולמה הזכיר יציאתו אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם. חסיד כשרבו בעיר והוא לומד ומתפלל טוב הוא חושב שכל עבודת השי"ת שלו באה מכוחו העצמי, אולם כשהצדיק יוצא מן העיר והוא בא לידי חולשה בעבודת השי"ת או מרגיש ובא לידי ההכרה שהכל בא מכח הצדיק, וזה עושה רושם על מה שעבד מקודם שכל זה לא בא מכוחו, כי אם מכח הצדיק. (לב שמחה)

דגני אלקים וגם שמע בקולי וכו'... וז"פ דגני אלקים ביסורים אבל גם שמע בקולי עבור זה ישמע תפלתי עבור בני ישראל, וזה ע"כ קראה שמו דן הוא כמ"ש הוי דן את כל האדם לכף זכות, כי צריך הצדיק לקבל על עצמו יסורין כדי להטיב לישראל על ידו, וזהו הוה דן ביסורין כמו דן אנכי ועי"כ יהיה כל אדם לכף זכות ע"כ קראה שמו דן כלומר הוה דן בעצמך כדי שיהיה כל אדם לכף זכות כנ"ל. (תפארת שלמה)

ופרצת ימה וקדמה וכו'... וצריכין להבין מפני מה זכה יעקב לנחלה בלי מצרים יותר מאברהם ויצחק? ונראה כי יעקב נקרא בשם יעקב הקטן, והטעם כי כל העבדות של יעקב היה בבחינת קטנות כלומר בדרך ענוה ושפלות, כי יעקב הביט על העבדות של אברהם זקינו - כי הפיל עצמו לכבשן האש - וראה עוד גודל העבדות של יצחק אביו שהיה פושט צוארו לעקדה, בעבור זה היה קטן בעיני עצמו וכל עבודתו לאין ואפס נחשבו... ולזה היה בכל פעם מוסיף בעבודתו להכבירא יתברך וכל מה שהיה מוסיף היה נחשב בעיניו כאלו לא עשה עדיין כלל ועבודה זו בדרך קטנות וענוה כמוה נקרא בבחינת בטול ואין. ובחינת אין יוצא מכלל השעור מלשערהו והוא מושלל מגבול וכו'.

ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותם (כ"ט-כ) בעצם הלא צריך להיות להיפך שכל יום יהיה בעיניו כשנה מחמת האהבה? ברם רק באהבה שאדם מתכוון בה לעצמו לשם הנאה חומרית משתוקק שהזמן יחלוף. אבל כאן האהבה רוחנית ללא כל פניה עצמית, לגבי אהבה כזאת שבע שנים הן כימים אחדים. (הרה"ק מאפסא זצ"ל)

ושמרתיו ככל אשר תלך (כ"ה-ט"ו)... דע אהובי כי אין שום דבר אף ההרהור טוב ורע בלי רצון הבור"ה וב"ש גם מה שנופל לפעמים הרהורי תשובה ומחשבה טובה לאדם מתת אלוקים הוא, ואין אדם עושה דבר טוב ורע מעצמו כלל... ואל יקשה לך א"כ אין האדם עושה כלום, התשובה ע"ז כי עיקר עבודת האדם הרצון שבו והאדם אשר כל מגמת רצונו לעבדו ית"ש, השי"ת מושיע לו שיעשה מצוות ומעש"ט כראוי...

ויקח מאבני המקום (כ"ה-יא) פרש"י עשאן כמין מרוב סביב לראשו שירא מפני חיות רעות, ע"כ. תמוה מאד מה הואיל בזה שהקיף את ראשו באבנים הרי עדיין יכולים חיות רעות להזיקו מצד גופו ורגליו? למדנו מכאן חובת ההשתדלות שבאמת כל השתדלות אין בה ולא כלום אלא שנגזרה גזירה על האדם שצריך להשתדל ולדעת כי ד' מועיל ולא השתדלותו וזו היתה הנהגת יעקב אבינו ע"ה. (הסבא מקלם)

והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת וכו'. אחר שיהיה זרעך כעפר הארץ כענין: ותשימי כארץ גוך וכחויץ לעוברים (ישעיה נ"א-כ"ג), וזה שיהיה בתכלית השפלות או תפרוץ בארץ אשר אתה שוכב עליה בכל צד ימה וקדמה צפונה ונגבה, כי אמנם תשועת הא-ל העתידה תהיה אחר רוב שפלות ישראל. (ספורנו)

וירא ויאמר מה נורא המקום הזה וכו'. נכתב פסוק זה להזכיר שבחו של יעקב אבינו ע"ה שכן אדם אחר שהיה מתעורר מחלום זה היתה נכנסת בקרבו גבהות הלב לא כן יעקב אבינו תלה סיבת ההתגלות בקדושת המקום... הרי זה מנפלאות הבורא אשר מחונן את יראיו מטובו הגדול ומאידך שומר עליהם לכל יבואו לידי גבהות הלב. (ע"פ שפת אמת)

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א



שיחת הרא"ש נכתב ע"י הרל"פ.

ה' אב תשכ"ד (האשק אחרון ח"י שנה תשס"א)

138
2

חלק ג'

הבור שמח על הצלתם של אלו שלא נפלו אף שלא דאגו להוציאו. אך קיווה שבכל זאת יתאספו מספר אנשים ויתאחדו יחד להיות כמו חבל חי לשלשל בתוך הבור ולהוציא את הצועק ואת חבריו מתוך הבור.

והנמשל הוא שאם היינו באחדות אמיתי והיו שומעים לי, היו כאלו שלא היו נופלים בקליפות ולא רק זה אלא ביחד היו יכולים לעזור לאלו שנפלו כבר לצאת משם.

בחברותא אין ראש כמו המקובל, וצריך כל אחד לדעת שיש בכוחו לחזק את החברותא ולבססה.

אני יודע היטב מי אני ומה אני וזה שאני מדבר הוא בגלל שאני מבין את המצב ממני. אני יודע היטב מי אני ומה אני וזה שאני לא נופל הוא בגלל הצדיק האמת שאני דבוק בו...

הנקודה העיקרית שבאחדות הוא לדעת שאין אחד יותר מיוחס מהשני וכל אחד עליו לעשות מה שצריך לעשות בפשטות ללא כל אינטרס.

ואם נעשה כך - האחדות תהיה אמיתית וממילא נהיה בבחינת משיח כי תהיה נכונות לרדת בקבוצה אל השאול על ידי שנגלה עצמנו במציאות האמיתית שלנושהיא במקום הנמוך ביותר על מנת לעלות את אותם הנשמות הנדחות.

להשיג את בחינת דוד המלך כל חבר יכול להשיגו. רק אם יהיה מוכן באמת שלו להרגיש את המקום בו הוא נמצא. וכל מי שמוכן להיות שם באמת ולהרגיש באמת את מצבו ישיג את בחי' דוד המלך אחרת הוא דבר הסמוי מן העין כמו שהחבר מסמא את עיניו מלראות מצבו ומקומו האמיתי.

כל חבר וחבר שמסתופף בדרך, הסכויים שלנו גדלים להתקרבות משיח, כי אנו מדברים על האמת שבבחינת משיח ואנו מנסים לחשוף את מקומנו בו אנו נמצאים מתוך חיפוש אמיתי. לכל חבר יש הכח להיות משפיע על אחרים להתחזק מתוך מצבו של כל אחד ואחד. ואם היינו באחדות אמיתית אז היינו יכולים לפעול הרבה יותר ממה שאנו פועלים כעת והיינו מסוגלים לעזור לעוד אלפי נשמות נדחות כי אז היה לי חבל ארוך למשוך בו.

משל לאחד שהיה בתוך הבור ואתו אנשים שנפלו בבור כמותו. הבור עמוק מאד והסכוי לצאת מהבור בלי עזרה מבחוץ לא קיים. האנשים האחרים שהיו בבור התיאשו מלהוושע התקפלו בתוך הבור ומתכוננים לסופם המר, אבל האחד לא התייאש החליט לצעוק כל הזמן מתוך הבור. תזהרו אל תפלו בתוך הבור ואל תפלו כמוני! הצעקות נשמעו מחוץ לבור והיו אלו שניצלו מלפול בבור אך לא עשו דבר להצלתו מהבור. האיש שצעק מתוך

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א



המשך מעמ' קודם

138
ג

חלק ד'

על הזקנה אמרו חז"ל ת"ח כל זמן שמזקינים דעתן מתישבת עליהן אבל זקני עם הארץ כל זמן שמזקינים דעתן מטפשת עליהם. ההבדל הוא כך. זקני ת"ח שכל ימיהם הוא במאבק נגד הכשלוֹן אשר השקיעו כל מרצם בעבודה עצמית בתפלה ובהתגברות עד שהגיעו לזמן הזקנה. ובהגיעם לזקנה שהכוחות הגופניים הולכים ונחלשים וממילא כוחות ההתנגדות בעבודת ה' הולך ונחלש ואז עובד ה' כל ימיו וזהו דעתן מתישבת עליהן. אבל זקני עם הארץ אשר בצעירותותן "האבין זיך גילאסט ווילגיין" (נתנו מעדנים במהלכם) ולא השאירו לעצמם כל נקודת עבודה עצמית הרי אין להם כלום ומה כבר יכולים להשאיר לעת זקנותם? לכן דעתן מטפשת עליהם.

טייערע ברידער ווארט נישט אויפדער העלטער (אחים יקרים אל תחכו לעת זקנה) אז כבר אי אפשר לעשות כלום דיקא כעת כאשר הדם הצעיר רותח הזמן לעבוד על עצמנו.

ואם קשה לנו - בשביל זה יש חברותא! להיות באחדות לחזק ולהתחזק.

האחריות שצריך להיות לנו על אותם הנשמות הנדחות והנמצאות בשאול הוא כמו האחריות על עצמנו ועל מעשינו. זאת עלינו לדעת שנשמות אלו הגיעו למה שהגיעו וירדו היכן שירדו היתה זאת בגלל פגם היסוד שאנו פגמנו. ואדרבה ככל שקשורים יותר לתורה הפגם הוא יותר עמוק ומשפיע על מרחב יותר גדול. וא"כ איך שייך בכלל להתעלם ולומר שלום עלי נפשי הלא אנו צריכים לראות בפילה של הזולת כמו הפגם שלנו ממש ומי שמתעלם גורם קטרוג גדול כי עי"ז מפסיד בכל המערכה.

לזאת עלינו להיות זהירים מאד שלא להכשל בפגם היסוד וכן להיות דבוקים בדרך האמת אשר דרכה נוכל לתקן את אשר פגמנו וגם להוציא את הנשמות הנדחות מן השאול - דרך הכרת השפלות אחדות ודבקות בצדיק האמת. ואותם תופסי תורה הנופלים ברשת היצה"ר בפגם היסוד ואינם מטפלים בנושא כראוי לגביהם הקטרוג גדול מיוחד וההפסד גדול עשרות מונים.

אדם צריך לא להתעייף אלא לעבוד עם עצמו להתאמץ לצעוק ולבקש עד אשר הוא ירגיש שהוא קרוב להקב"ה ותפילתו מתקבלת ואז הוא ימשיך לבקש רחמים על זה שהוא לא יפול ברשת הגאווה, ואם עוד לא מרגיש ככה, הוא חייב לבקש רחמים לא ליפול ביאוש אלא להמשיך להתאבק עד שהוא יגיע לזה.

אם אתה באמת רוצה להכנס לדרך העבודה, אתה צריך לדעת את האמת שלך וכל האמת, ולא לשקר את עצמך אפילו במשהו, וכשבא לידך נסיון מידת הכעס יש לך את היכולת והאפשרות לתת רכות באותו רגע, וכשבא לידך נסיון מידת הגאווה לא לתת למחשבות שחולפות עליך לשלוט עליך אלא לצמצם את המחשבה ולדעת את האמת, וכשאלתי איך אפשר לשלוט על המחשבה ענה לי אם אדם רוצה זה אפילו קל אבל זה באמת אם כן רוצים כי לפעמים אדם לא רוצה אבל אומר שהוא רוצה.

בחיי היום יום כשאתה מסתובב בין בני אדם ונתקל בכל מיני נסיונות ומלחמות היצר דע שכל מה שעובר הכל רחמים גדולים כי בעצם לא מגיע לאדם כלום והכל מתנה ולכן אין באפשרותנו בכלל לכעוס על שום דבר וזה התפילה שאנו אומרים מהר יקדמונו רחמיך כי דלוננו מאוד הכל מידת הרחמים.

כשאתה יוצא לשדה תדע לך שלא מספיק שאתה מדבר במחשבה צריך לדבר עם הפה לבורא עולם כמו שמדברים עם חבר אבל חייבים לדעת ולדבר את זה עם רצינות ופחד השם.



הודעה חשובה



א"ה ביום שישי זאת חנוכה שב"ק פר' מקץ, נוסעים למירון, לשב"ק פרטים בטל' 281535 - 050

כל יום בשעה 9 בערב בריוק יוצאים מרח' דון יוסף הנשיא 5 לתפילות בשדה מבקשים מכל אחד שיש באפשרותו לקחת חלק בנסיעות הללו

שהשמחה במעונם



הר"ר שמואל יעקבזון ומשפ' לנישואי הבת

הר"ר שמעון קליין ומשפ' לנישואי הבן

הר"ר יעקב קליין לנישואי

הר"ר מיכאל דהאן ומשפ' לנישואי הבת

הר"ר חיים ליב וינשטיין ומשפ' לנישואי הבן